

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 6Sžfk/56/2019
Identifikačné číslo spisu: 1015202031
Dátum vydania rozhodnutia: 05.12.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Monika Valašiková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:1015202031.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: Obec Liptovský Ján, Jána Kalinčiaka 39/3, 032 03 Liptovský Ján, zastúpený: JUDr. Juraj Hatvany, advokát, Gorkého 5, 811 01 Bratislava, proti žalovanému: 1/ Ministerstvo pôdohospodárstva a rozvoja vidieka Slovenskej republiky, Dobrovičova 12, 812 66 Bratislava, 2/ Žilinský samosprávny kraj, Komenského 48, 011 09 Žilina, zastúpený: Advokátska kancelária Mrázovský & partners, s.r.o., Mariánske námestie 2, 010 01 Žilina, o preskúmanie zákonnosti Správy o zistenej nezrovnalosti č. N21300512/S01 zo dňa 30.09.2015 a Žiadosti o vrátenie finančných prostriedkov č. 22140120103/Z01 zo dňa 01.10.2015, o kasačnej sťažnosti žalobcu proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave č.k. 5S/303/2015-294 zo dňa 30.05.2017, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky návrh na priznanie odkladného účinku kasačnej sťažnosti z a m i e t a.

Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave č. k. 5S/303/2015-294 zo dňa 30. mája 2017 z a m i e t a.

Účastníkom nárok na náhradu trov kasačného konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

I.

Konanie pred správnym súdom

1. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“ alebo „správny súd“) napadnutým uznesením č.k. 5S/303/2015-294 zo dňa 30.05.2017 postupom podľa § 98 ods. 1 písm. g/ zákona č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok (ďalej len „SSP“) odmietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal zrušenia Správy o zistenej nezrovnalosti č. N21300512/S01 zo dňa 30.09.2015 (ďalej len „správa“) a Žiadosti o vrátenie finančných prostriedkov č. 22140120103/Z01 zo dňa 01.10.2015 (ďalej len „žiadosť“) a vrátenia veci žalovanému na ďalšie konanie.

2. Správny súd dospel k záveru, že žalobu je potrebné odmietnuť pre jej neprípustnosť, nakoľko smeruje proti aktu orgánu verejnej správy v administratívnom konaní, ktorý nemohol mať za následok ujmu na

subjektívnych právach žalobcu. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že v systéme správneho súdnictva je právo na prístup k súdnemu preskúmaniu právoplatného rozhodnutia orgánu verejnej správy na základy žaloby determinované princípom generálnej klauzuly s negatívnou enumeráciou, z ktorého vyplýva, že súdy v zásade preskúmajú všetky rozhodnutia alebo opatrenia orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia alebo zrušujú oprávnenia a povinnosti fyzických alebo právnických osôb alebo ktorými môžu byť práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb priamo dotknuté, okrem tých, ktoré zákon výslovne z prieskumu vylučuje (§ 248 OSP, § 7 SSP).

3. Ďalej konštatoval, že administratívnu kontrolu postupu zadávania zákazky na poskytnutie služby po uzavretí zmluvy na predmet zákazky nemožno považovať za rozhodovací proces vo verejnej správe a výsledné materiály z vykonanej kontroly za rozhodnutia vydané v takomto konaní, keďže kontrolou sa len zisťuje súlad postupu kontrolovaného s ustanoveniami zákona o verejnom obstarávaní. Výsledné materiály z vykonanej kontroly a postup pri ich vypracovaní nepodliehajú súdnemu prieskumu v rámci úpravy správneho súdnictva v Správnom súdnom poriadku, keďže nie sú rozhodnutím správneho orgánu v zmysle SSP. Kontrola postupu zadávania zákazky predstavuje jednu z dohľadových kompetencií žalovaného v I. rade.

4. Krajský súd v Bratislave v súlade s právnym názorom vysloveným v rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 5Sžf/26/2012 zo dňa 29.11.2012 a sp.zn. 4Sžf/56/2015 zo dňa 08.06.2016 dospel k názoru, že správa a žiadosť ako také nepodliehajú súdnemu prieskumu v správnom súdnictve, pretože o sebe nepredstavujú zásah do práva právom chránených záujmov kontrolovaného subjektu. Správu o výsledku kontroly je možné považovať podľa názoru súdu len za akýsi výstup kontroly, ktorý sa nemohol nijako dotknúť právneho postavenia žalobcu a spôsobiť mu ujmu na jeho právach. Preto súdnemu prieskumu v správnom súdnictve nepodlieha.

5. Je nesporné, že v správe absentuje právne vynútiteľný výrok o povinnosti vrátiť finančné prostriedky. Skutočnosť, že došlo k finančnému vyčísleniu nezrovnalosti a jeho popisu samo o sebe ešte nezakladá povinnosť u žalobcu vrátiť finančné prostriedky. Správou ani žiadosťou nebol žalobca zaviazaný k vráteniu finančných prostriedkov, ide len o písomnosť s informatívnym charakterom. Z obsahu administratívneho spisu je okrem iného nesporné, že ku dňu podania žaloby nedošlo k vydaniu právoplatného rozhodnutia, resp. správneho rozhodnutia o vrátení finančných prostriedkov.

6. S ohľadom na uvedený záver sa súd nezaoberal námietkami žalobcu o nezákonnosti kontrolných zistení uvedených v správe, pretože tieto je možné preskúmať až v prípadných neskorších štádiách procesu vyvodzovania dôsledkov zo zistených porušení zákona v postupe verejného obstarávateľa, ak boli, resp. budú na základe správy vydané rozhodnutia s priamym dopadom na právne postavenie žalobcu.

7. O trovách konania rozhodol súd podľa § 170 písm. a/ SSP tak, že žiadnemu účastníkovi konania súd náhradu trov konania nepriznal.

II.

Kasačná sťažnosť, vyjadrenia

8. Proti uzneseniu krajského súdu podal žalobca v zákonnej lehote kasačnú sťažnosť, ktorou sa domáhal, aby kasačný súd rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, a to z dôvodov podľa § 440 ods. 1 písm. g/, § 440 ods. 1 písm. h/ a § 440 ods. 1 písm. j/ SSP.

9. Sťažovateľ v kasačnej sťažnosti uviedol, že krajský súd nesprávne právne posúdil otázku preskúmateľnosti žalobou napadnutého rozhodnutia podľa SSP. Mal za to, že aj výstupy z kontroly

môžu byť predmetom súdneho prieskumu v rámci správneho súdnictva, pokiaľ predstavujú zásah do práv a právom chránených záujmov kontrolovaného subjektu, pričom nie je rozhodujúce, akú formu daný akt má (napríklad nález Ústavného súdu SR PL. ÚS 21/08, rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 5Sžf/26/2012 zo dňa 29.11.2012). Súd sa podľa jeho názoru mal zaoberať posúdením správy ako opatrenia podľa § 3 písm. c/ SSP. Správa nemá len organizačnú povahu, neupravuje vnútorné pomery orgánu, ktorý ho vydal ani nejde o opatrenie predbežnej, procesnej alebo poriadkovej povahy. Zo strany riadiaceho orgánu ide o autoritatívny správny akt voči prijímateľovi pomoci, pri ktorého vydaní riadiaci orgán vystupuje v úlohe vykonávateľa verejnej moci na základe zákona o pomoci a podpore nie iba v pozícii oznamovateľa. Konštatoval, že správa má charakter individuálneho správneho aktu, pretože je adresovaná konkrétnemu subjektu (sťažovateľovi), vzťahuje sa na konkrétne určený skutkový stav (zistenie nezrovnalosti) a rozhoduje o individuálnych právach a povinnostiach konkrétne určených osôb (sťažovateľovi určuje výšku finančnej opravy a ukladá mu povinnosť vrátenia finančného príspevku).

10. Sťažovateľ poukázal na zmätočnosť odôvodnenia uznesenia v bode 22, pretože predmetom súdneho prieskumu v prípade konania 5Sžf/26/2012 bolo rozhodnutie Úradu pre verejné obstarávanie o výsledku kontroly verejného obstarávania podľa zákona o verejnom obstarávaní a nie správa o zistenej nezrovnalosti vydaná podľa zákona č. 528/2008 Z.z. o pomoci a podpore poskytovanej z fondov Európskeho spoločenstva (ďalej len „zákon o pomoci a podpore“). V uznesení sp.zn. 4Sžf/56/2015 zo dňa 08.06.2016 súd konštatoval, že právo žalobcu na poskytnutie prostriedkov z fondov EÚ nepatrí k základným právam a slobodám, s čím sa sťažovateľ stotožnil, a rovnako ako v tejto veci sa podľa názoru sťažovateľa jedná o právo vlastníť majetok a právo na jeho ochranu.

11. Sťažovateľ odmieta právny názor, podľa ktorého by mali byť všetky rozhodnutia vydané podľa zákona o pomoci a podpore vylúčené z preskúmania v správnom súdnictve, nakoľko z dôvodovej správy k zákonu o pomoci a podpore jednoznačne vyplýva, že úmyslom a účelom § 14 ods. 18 nebolo vylúčiť zo súdneho prieskumu všetky výsledky konaní a postupov podľa tohto zákona, nie je v zmysle výkladu zákona súladného s Ústavou SR namieste odvolávať sa na predchádzajúce súdne rozhodnutia, ktoré pri právnom posúdení obdobnej právnej otázky túto závažnú skutočnosť opomenuli.

12. Sťažovateľ nesúhlasil s konštatovaním súdu, že správa nezakladá povinnosť vrátiť finančné prostriedky. Vydaním správy bol jednoznačne dotknutý na svojom práve vyplývajúcom mu predovšetkým zo zákona o pomoci a podpore, pretože na základe správy mu bola uložená povinnosť vrátiť poskytnutý nenávratný príspevok vo výške uplatnenej finančnej opravy napriek skutočnosti, že takéto opatrenie a dôvody na jeho vydanie nemajú oporu v zákone. Uviedol, že nie možné svojvoľne odňať raz poskytnuté finančné prostriedky, ktoré mali mať v zmysle zákona charakter nenávratnej finančnej pomoci. Nesplnenie povinnosti vrátiť sumu vyčíslennej korekcie je postihnuté sankciou ukladanou v nadväzujúcej fáze. Tento následný postup prináša nové samostatné rozhodnutia s obsahom odlišným od obsahu správy, v dôsledku ktorých dochádza k ďalšiemu zásahu do práva prijímateľa (zvýšením už uloženej korekcie, povinnosťou zaplatiť penále a pod.).

13. Sťažovateľ ďalej poukázal na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp.zn. 5Sžf/26/2012 zo dňa 29.11.2012, sp.zn. 5Sžf/31/2011 zo dňa 25.08.2011, ktoré preskúmateľnosť správy s použitím analógie potvrdzujú a mal za to, že obdobné situácie musia byť rovnakým spôsobom právne posudzované.

14. Sťažovateľ uviedol, že sa nedopustil konania, ktoré by bolo možné klasifikovať ako nezrovnalosť. Oprávnené dôveroval správnosti a zákonitosti konania a záverom správneho orgánu pri predchádzajúcich kontrolách žiadostí o platbu. Žalovaný ako poskytovateľ zodpovedá za overenie splnenia podmienok na poskytnutie takejto formy pomoci a schvaľuje žiadosti o jej poskytnutie i následné žiadosti o platbu. Prístup súdov odopierajúci prijímateľom akúkoľvek možnosť brániť sa dôsledkom neoprávnených korekcií zo strany poskytovateľa prijatím všeobecného záveru o nepreskúmateľnosti správ so žiadosťami o vrátenie nenávratného finančného príspevku by znamenal porušenie základných princípov právneho štátu odopretím práva na súdnu ochranu. Sťažovateľ by tak nemal k dispozícii žiaden účinný prostriedok ochrany svojich práv a právom chránených záujmov.

15. Súčasne požiadal o priznanie odkladného účinku kasačnej sťažnosti z dôvodu ujmy, ktorá mu hrozí v dôsledku uloženia povinnosti vrátiť žalovanému sumu 117 501,52 Eur a tiež preto, že je vystavený ďalšiemu riziku spojenému s uložením sankcií pre porušenie finančnej disciplíny podľa zákona o rozpočtových pravidlách. Predmetné platby by viedli k enormnému zaťaženiu rozpočtu, čo by sa negatívne odrazilo na fungovaní a rozvoji obce.

16. Žalovaný v 1. rade sa ku kasačnej sťažnosti vyjadril podaním zo dňa 28.09.2017, v ktorom uviedol, že správny súd vzal do úvahy aj rozhodovaciu prax kasačného súdu, a to v bode 22. odôvodnenia uznesenia. Taktiež sa stotožnil s názorom, že správa je dokument s informatívnym charakterom, kde absentuje právne vynútiteľný výrok. Poukázal na dikciu § 14 ods. 18 zákona o pomoci a podpore, podľa ktorého rozhodnutia vydané v konaní podľa tejto časti zákona nie sú preskúmateľné správnym súdom (s odkazom na § 7 písm. h/ SSP). V prípade pripustenia argumentácie sťažovateľa, že sa v danom prípade jedná o opatrenie orgánu verejnej správy, je zákonom o pomoci a podpore vylúčený prieskum správy, nakoľko spadá do druhej časti tohto zákona. Správa, ktorá bola vydaná v rámci konania, ktoré predchádza správne konaniu bude podkladom pre vydanie predmetného rozhodnutia v správnom konaní. V nadväznosti na argumentáciu týkajúcu sa možnosti prieskumu správy uviedol tiež rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave, sp.zn. 5S/145/2015, sp.zn. 5S/253/2014, rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 6Sžk/6/2017, rozsudok Súdneho dvora z 26.05.2016 v spojených veciach C-260/14 a C-261/14. Mal za to, že tvrdenie žalobcu o neexistencii nezrovnalosti je účelové a ničím nepodložené. Žalovaný ďalej uviedol, že nie je prípustné rozhodovať o odklade vykonateľnosti, pretože správa nezakladá možnosť exekučného vynútenia uloženého opatrenia. Záverom navrhol kasačnú sťažnosť zamietnuť.

17. Žalovaný v 2. rade sa ku kasačnej sťažnosti nevyjadril.

III.

Konanie na kasačnom súde

18. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd kasačný (§ 438 ods. 2 SSP) preskúmal napadnuté uznesenie ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v medziach dôvodov podanej kasačnej sťažnosti (§ 440 SSP), bez nariadenia pojednávania (§ 455 SSP) a dospel k záveru, že kasačná sťažnosť nie je dôvodná a je potrebné ju zamietnuť.

19. Najvyšší súd Slovenskej republiky z obsahu administratívneho spisu zistil, že dňa 03.05.2010 bola uzavretá Zmluva o poskytnutí nenávratného finančného príspevku medzi žalovaným v 1. rade a sťažovateľom na projekt s názvom „Revitalizácia námestia v obci Liptovský Ján“ č. Z221402010301 zmenená Dodatkom uzavretým dňa 02.11.2010.

20. Na základe výsledkov verejného obstarávania na výber dodávateľa projektu uzavrel sťažovateľ s víťazom súťaže, spoločnosťou MOLIOR group s.r.o., zmluvu o dielo zo dňa 30.07.2010. Dňa 08.10.2015 bola sťažovateľovi doručená „Žiadosť o vrátenie finančných prostriedkov zo dňa 07.10.2015“, ktorej prílohou bola „Správa o zistenej nezrovnalosti č. N21300512/S01 zo dňa 30.09.2015“ a „Žiadosť o vrátenie finančných prostriedkov č. 22140120103/Z01 zo dňa 01.10.2015“.

21. Dňa 04.12.2015 podal žalobca na Krajský súd v Bratislave žalobu počas platnosti a účinnosti zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), ktorý v piatej časti upravoval problematiku súdneho preskúmania rozhodnutí orgánov verejnej správy.

22. Tento zákon bol v časti týkajúcej správneho súdnictva s účinnosťou od 01.07.2016 nahradený Správnym súdnym poriadkom. Podľa § 491 ods. 1 SSP, ak nie je ďalej ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

IV.

Právne predpisy, právne názory kasačného súdu

23. Podľa § 2 ods. 1 SSP v správnom súdnictve poskytuje správny súd ochranu právam alebo právom chráneným záujmom fyzickej osoby a právnickej osoby v oblasti verejnej správy a rozhoduje v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.

24. Podľa § 2 ods. 2 SSP každý, kto tvrdí, že jeho práva alebo právom chránené záujmy boli porušené alebo priamo dotknuté rozhodnutím orgánu verejnej správy, opatrením orgánu verejnej správy, nečinnosťou orgánu verejnej správy alebo iným zásahom orgánu verejnej správy, sa môže za podmienok ustanovených týmto zákonom domáhať ochrany na správnom súde.

25. Podľa § 6 ods. 1 SSP správne súdy v správnom súdnictve preskúvajú na základe žalôb zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy, opatrení orgánov verejnej správy a iných zásahov orgánov verejnej správy, poskytujú ochranu pred nečinnosťou orgánov verejnej správy a rozhodujú v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.

26. Podľa § 7 písm. e/ SSP správne súdy nepreskúvajú rozhodnutia orgánov verejnej správy a opatrenia orgánov verejnej správy predbežnej, procesnej alebo poriadkovej povahy, ak nemohli mať za následok ujmu na subjektívnych právach účastníka konania.

27. Podľa § 7 písm. h/ SSP správne súdy nepreskúvajú rozhodnutia, opatrenia, rozkazy, nariadenia, príkazy a pokyny, personálne rozkazy a disciplinárne rozkazy orgánov verejnej správy, ktorých preskúmanie vylučuje osobitný predpis.

28. Podľa § 98 ods. 1 písm. g/ SSP správny súd uznesením odmietne žalobu, ak je neprípustná.

29. Podľa § 14 ods. 18 zákona o pomoci a podpore rozhodnutia vydané v konaní podľa tejto časti zákona nie sú preskúmateľné správnym súdom.

30. Podľa § 461 SSP kasačný súd zamietne kasačnú sťažnosť, ak po preskúmaní zistí, že nie je dôvodná.

31. V rámci kasačného konania kasačný súd skúmal aj povahu napadnutej správy a žiadosti, s toho pohľadu, či podliehajú prieskumu správnym súdom. Túto právnu otázku presvedčivo vyriešil krajský súd, pričom najvyšší súd sa s dôvodmi a závermi jeho uznesenia plne stotožňuje.

32. V správnom súdnictve je právo na prístup k súdnemu preskúmaniu právoplatného rozhodnutia orgánu verejnej správy na základe žaloby vo všeobecnosti determinované princípom generálnej klauzuly s negatívnou enumeráciou, z ktorého vyplýva, že súdy v zásade preskúvajú všetky rozhodnutia alebo opatrenia orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia alebo zrušujú oprávnenia a povinnosti fyzických alebo právnických osôb alebo ktorými môžu byť práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb priamo dotknuté, okrem tých, ktoré zákon výslovne z prieskumu vylučuje (§ 7 SSP).

33. Inými slovami povedané, rozsah preskúvavej činnosti súdu v správnom súdnictve je vymedzený tak, že preskúvaniu podliehajú zásadne všetky opatrenia a rozhodnutia orgánov štátnej správy, ktorými sa rozhodlo o právach a povinnostiach fyzických alebo právnických osôb, ako aj opatrenia orgánov verejnej správy, ktorými sú alebo môžu byť práva, právom chránené záujmy a povinnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby dotknuté.

34. Ďalšou podmienkou je, že fyzická osoba alebo právnická osoba musí tvrdiť, že bola ukrátená na svojich právach. Súdna prax trvá na tom, že k ukráteniu musí dôjsť na subjektívnych právach žalobcu. Pojem „svojich právach“ treba vysvetľovať reštriktívne. Musí ísť o práva, a nie o záujmy alebo oprávnené záujmy. Toto subjektívne právo sa opiera alebo vychádza zo všeobecne záväzného právneho predpisu. Vylúčenie postupu správnych orgánov, ktorým neboli priamo dotknuté práva, právom

chránené záujmy alebo povinnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby zo súdneho prieskumu súvisí s tým, že bez priamej spojitosti by došlo k neprimeranému rozšíreniu možnosti napádať postupy správnych orgánov v správnom súdnictve.

35. Najvyšší súd dáva v prvom rade do pozornosti citované ustanovenie § 14 ods. 18 zákona o pomoci a podpore, z ktorého jednoznačne vyplýva, že rozhodnutia vydané v konaní podľa druhej časti tohto zákona nie sú preskúmateľné súdom. Predmetné ustanovenie ešte podporne odkazuje na ustanovenie § 7 písm. h/ SSP.

36. V prejednávanej veci sa krajský súd správne a náležite vysporiadal s podstatnou právnou otázkou, a to či je v tomto prípade daná právomoc správneho súdu v danej veci konať a rozhodnúť. Krajský súd dospel k záveru, že právne akty orgánu verejnej správy vydané v rámci administratívneho konania, voči ktorým podaná žaloba smerovala, nie sú spôsobilým predmetom prieskumu v rámci správneho súdnictva, a preto žalobu odmietol ako neprípustnú v súlade s § 98 ods. 1 písm. g/ SSP.

37. Najvyšší súd sa v tomto smere stotožňuje s právnym názorom krajského súdu, že „správa“ a „žiadosť“ ako také nepodliehajú súdnemu prieskumu v správnom súdnictve, pretože sami o sebe nepredstavujú zásah do práva a právom chránených záujmov kontrolovaného subjektu. Povinnosť žalobcu vrátiť finančné prostriedky vznikne až na základe právoplatného správneho rozhodnutia o vrátení finančných prostriedkov podľa § 27a ods. 5 zákona o pomoci a podpore, ktoré už bude spôsobilé zasiahnuť do subjektívnych práv žalobcu a až vtedy bude preskúmateľné v rámci správneho súdnictva.

38. Ak na základe žiadosti žalobcu nevráti poskytnuté finančné prostriedky, následne žalovaný začne správne konanie, výsledkom ktorého bude rozhodnutie o uložení povinnosti vrátiť finančné prostriedky, ktoré bude po vyčerpaní opravného prostriedku v zmysle zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) podliehať súdnemu prieskumu správnym súdom, a ktoré bude aj materiálne vykonateľné.

39. Predmetnú „správu“ a „žiadosť“ je možné považovať podľa názoru senátu najvyššieho súdu za podkladové rozhodnutie, ktoré má predbežnú povahu vzhľadom na postup upravený v § 27a citovaného zákona.

40. Uvedený záver je podporený aj novšou judikatúrou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (napr. sp.zn. 1Sžf/87/2015 zo 14. februára 2017, sp.zn. 1Sžf/95/2015 zo 14. februára 2017, sp.zn. 4Sžf/56/2015 z 8. júna 2016).

41. Na základe všetkých vyššie citovaných zákonných ustanovení a právnych argumentov dospel kasačný súd k záveru, že napadnuté rozhodnutie nespadá do právomoci súdov, resp. nie je preskúmateľné súdom. Z uvedeného dôvodu kasačnú sťažnosť podľa § 461 SSP ako nedôvodnú zamietol.

42. Sťažovateľ sa v kasačnej sťažnosti domáhal priznania odkladného účinku kasačnej sťažnosti. Kasačný súd návrh na priznanie odkladného účinku kasačnej sťažnosti v zmysle ustanovenia § 447 ods. 2 SSP v spojení s ustanovením § 188 SSP zamietol vzhľadom k tomu, že správa ani žiadosť nie sú spôsobilé spôsobiť žalobcovi závažnú ujmu, nakoľko nemôžu zasiahnuť do práv a právom chránených záujmov tak, ako už vyššie konštatoval kasačný súd.

43. O náhrade trov kasačného konania rozhodol najvyšší súd tak, že žalobcovi, ktorý v tomto konaní nemal úspech, nárok na ich náhradu nepriznal (§ 467 ods. 1 SSP v spojení s § 167 ods. 1 SSP) a žalovanému ich nepriznal, lebo to nemožno spravodlivo požadovať (§ 467 ods. 1 SSP v spojení s § 168 veta prvá SSP).

44. Toto rozhodnutie prijal najvyšší súd v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 139 ods. 4 veta prvá SSP v spojení s § 147 ods. 2 SSP).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.